Colecția Disney Clasic

Bambi

BIBLIOTECA adevărul PENTRU COPII

Colecția Disney Clasic

Bambi

BIBLIOTECA adevărul PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.
Titlul original:
Bambi
Titlul în limba română:
Bambi
Redactor: Alexandru Trifoi
Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009
Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bambi / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-190-7

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.112.2(436)-93-34(0.046.6)=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding
Director general: Răzvan Cornețeanu
Director executiv: Ioana Voicu
Project manager: Daniel Eberhat
Comenzi la: www.adevarul.ro/carte
cartecopii@adevarul.ro
Tel.: 021.407.76.38;
021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42
Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Soarele dimineții apăru pe cer și trezi din somn toate viețuitoarele pădurii. Păsărelele zburau de colo-colo, șoriceii alergau iute prin iarba înaltă, iar veverițele își unduiau cozile stufoase printre crengile copacilor. Iarna luase sfârșit, spre bucuria tuturor.

Un iepuraș pe nume Bocănilă, un animăluț tare voios, sărea și țopăia prin pădure, strigând în gura mare:

– Trezește-te, prietenă Bufniță! Aduc vești bune!

Apoi lovi cu piciorul din spate într-o buturugă și zise:

– Ascultați, voi toți! S-a născut un nou prinț!

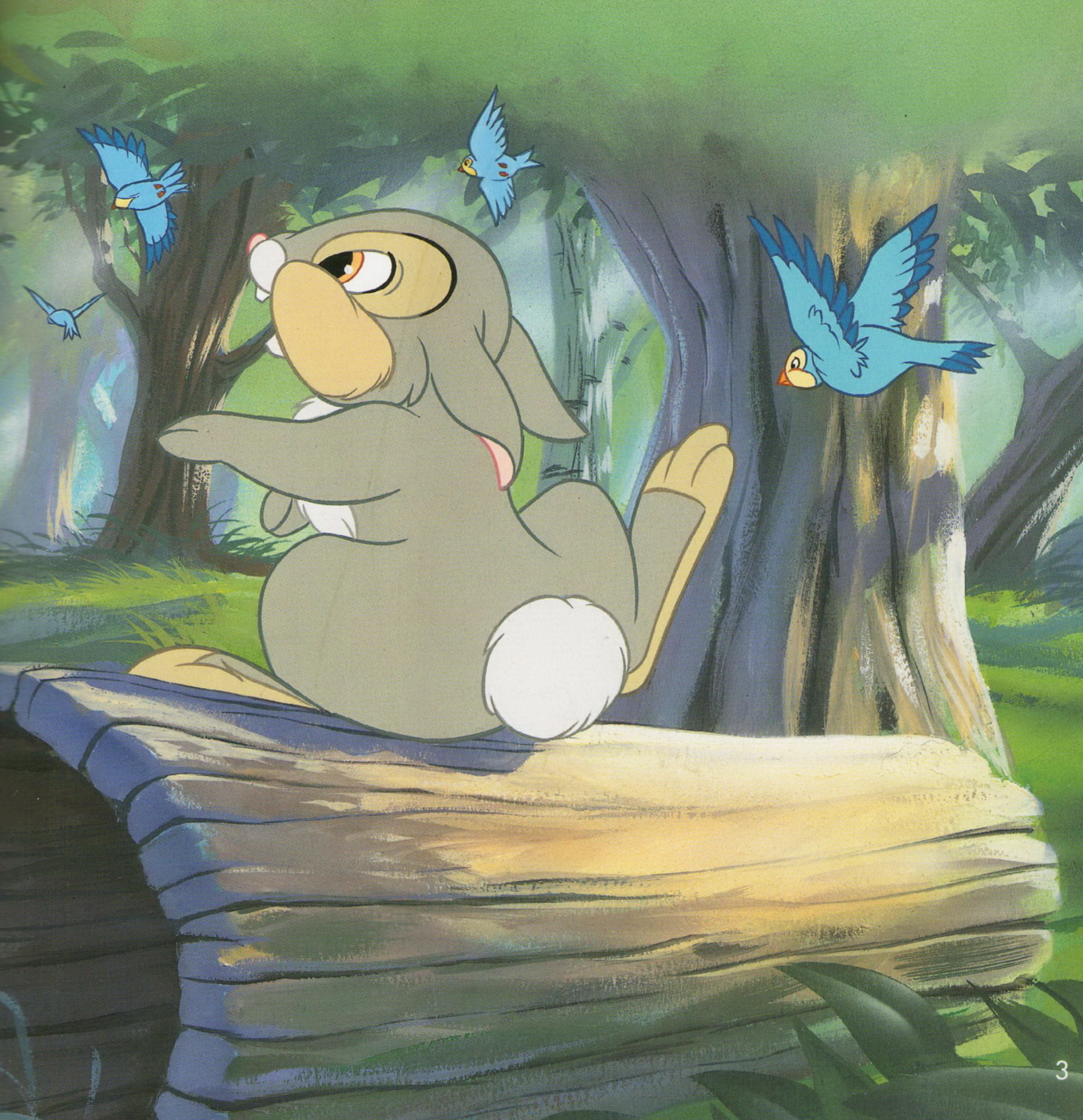

Animalele se adunară cât putură de repede într-un crâng luminat, unde stătea mama ciută împreună cu puiul ei.

– Este un eveniment extraordinar, spuse Bufnița. Felicitări, doamnă!

Mama își mângâie puiul cu nasul și spuse cu blândețe:

– Trezește-te, scumpul meu! Avem musafiri.

Toate animalele zâmbiră prietenoase către micul animal și rostiră:

– Bună, micule prinț!

Micul prinț încercă să se ridice, pentru a-și saluta invitații. Picioarele lungi și subțiri se clătinară, iar puiul se legănă și se așeză înapoi.

– Cam împleticit, nu-i așa? râse Bocănilă și făcu un salt ca să se uite mai bine la micul cerb. Cum o să-l cheme?

Ciuta privi drăgăstos către puiul ei și spuse:

– Cred că o să-l cheme Bambi.

Timpul trecea, iar Bambi se făcea mai mare și mai puternic. Fiecare zi era plină de surprize nemaipomenite, iar Bambi de-abia aștepta să vadă ce urma să se-ntâmple și mai ales să cunoască toate animalele din pădure.

– Bună dimineața, micule prinț! spuse într-o dimineață mama oposum.

– Bună dimineața, micule prinț! ziseră și micuțele marsupiale, iar Bambi trebui să se răsucească în toate părțile ca să-și salute noii prieteni.

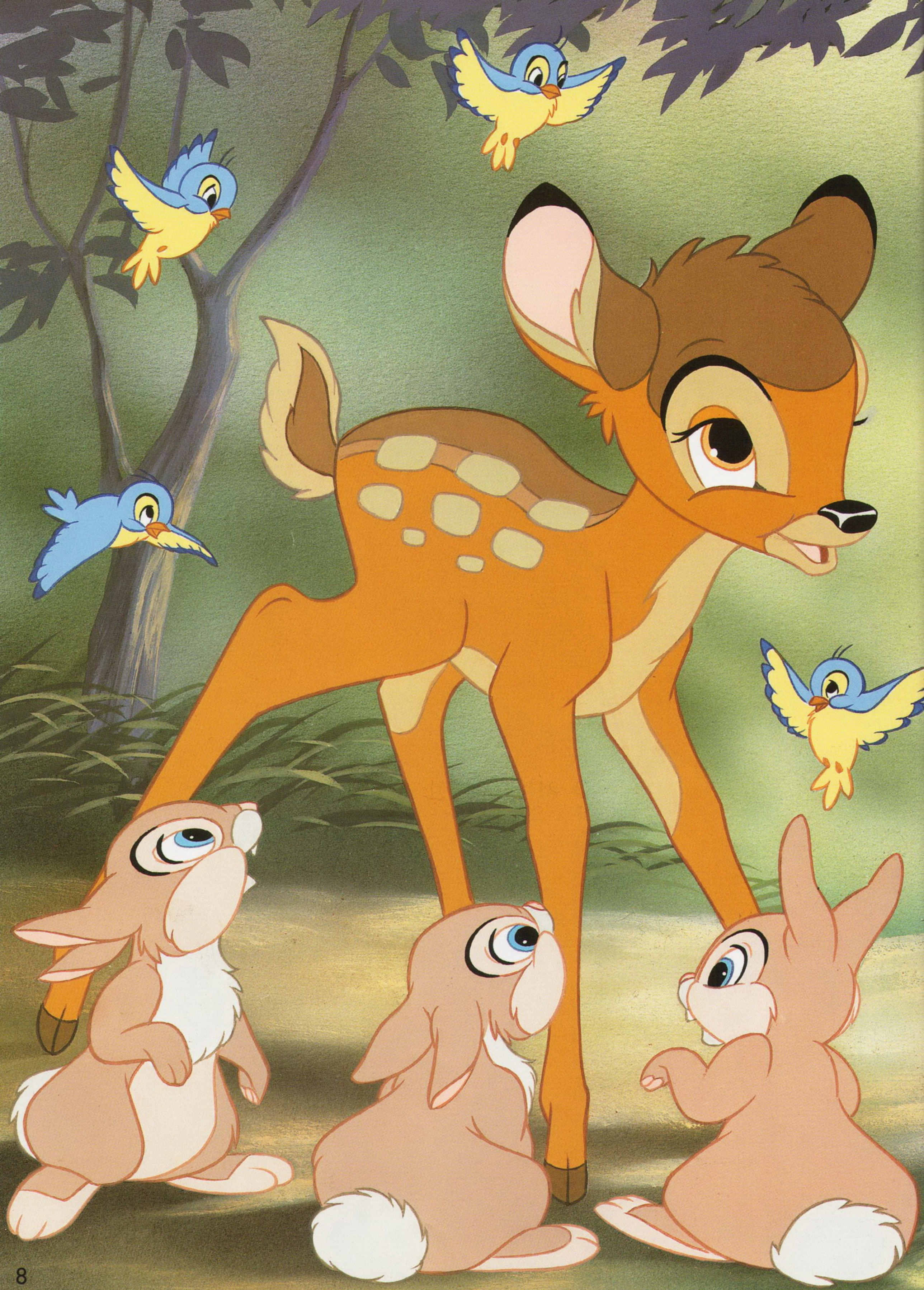

Iepurașii îi arătară lui Bambi o mulțime de lucruri noi.

– Acelea sunt păsări, îi explică Bocănilă, arătând către un stol de păsărele care zburau fericite în jurul lor.

– Peser! repetă Bambi.

– Nu, spune pasăre, îl corectă Bocănilă, mișcându-și nasul roz.

– Pasăre! strigă Bambi atât de tare încât se speriară toate păsărelele.

Bambi fugi apoi în cerc după un fluture, până când acesta ateriză pe coadă.

– Pasăre, spuse Bambi.

– Nu-i pasăre, râse Bocănilă. E fluture.

Puiul încercă să adulmece câteva flori parfumate și se trezi nas în nas cu un nou animăluț.

– Floare! spuse el privind micul animal dungat.

Bocănilă se tăvăli de râs.

– Nu-i floare! E...

Micul animal șopti cu timiditate:

– O, nu-i nimic. Poate să-mi spună Floare, dacă vrea.

Bocănilă și Bambi își continuară joaca până când răsună un tunet. Bocănilă privi neliniștit către cer și dispăru în vizuină împreună cu ceilalți iepurași. Bambi se întoarse la mama lui, care făcuse un adăpost sub câțiva copaci.

Când norii de ploaie se adunară, cerul se întunecă, iar Bambi se cuibări lângă mama sa, picăturile de ploaie începură să răpăie peste frunze. În copacul de deasupra, veverițele se înfășurară în cozile lor pufoase, iar mama pasăre își acoperi puii cu aripile. Șoriceii căutară adăpost sub ciupercile cu pălării mari, iar în curând toate animalele adormiră în zgomotul blând al picăturilor de ploaie.

Într-una din zile, mama ciută își luă puiul la o plimbare printr-o poiană minunată. Bambi avea să afle cu uimire că ploile scurte și calde din aprilie făceau să înflorească multe flori.

– De ce n-am mai venit aici până acum? o întrebă Bambi.

– Pentru că n-ai fost destul de mare până acum, îi răspunse mama.

Poiana era atât de frumoasă și plină de flori încât Bambi nu putu rezista să nu dea fuga în mijlocul ei ca să se joace. Mama sări însă repede în fața lui și-l opri.

– Bambi, îl avertiză ea, să nu fugi niciodată într-o poiană fără să te uiți atent în jurul tău. Poate fi periculos!

După ce se asigură că nu era niciun pericol, mama începu să se hârjonească veselă cu Bambi prin iarbă și flori.

Bambi își vârî nasul într-un strat gros de trifoi, pregătindu-se să guste florile proaspete. Dar, deodată, simți ceva rece și umed lipit de nasul său. Era o broască! Deloc bucuroasă că fusese descoperită, aceasta sări în iazul sclipitor, iar Bambi o urmări curios cu privirea.

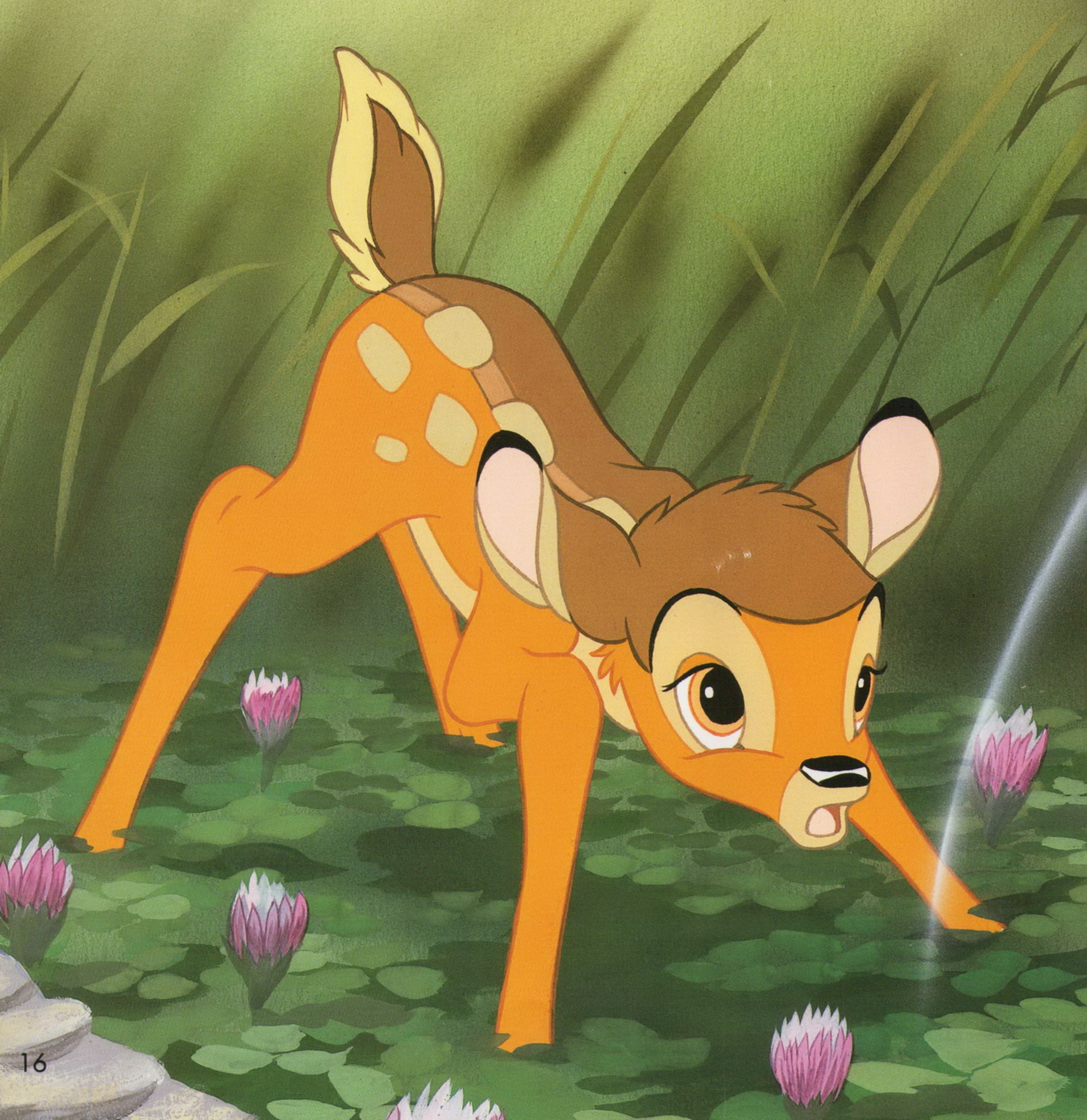

Bambi se gândi că era distractiv să urmărească micul animal sărind de pe o piatră pe alta și apoi scufundându-se în apă. Când se apropie să vadă dacă poate zări broasca, Bambi își văzu propria imagine reflectată în lac și i se opri răsuflarea. Nu-și mai văzuse fața până atunci. Zări apoi un alt cerb lângă chipul său și... cu siguranță nu era el.

Era un alt pui, care zâmbea, fluturându-și genele către el. O fată!
Bambi își ridică privirea spre ea. Aceasta râse și-l linse jucăuș pe nas.
Bambi se sperie atât de tare încât fugi și se ascunse. Mama râse și zise:

– E Feline. Nu-ți fie teamă să o saluți, Bambi.

Puiul înghiți în sec și o salută, iar Feline chicoti și începu să se joace cu el.

Bambi nu se mai jucase cu o ieduță până atunci și nu prea înțelegea de ce era fugărit, gâdilat... și împins în iaz. Dar era enervant, mai ales pentru că era tot timpul lins pe nas! Nu trecu însă multă vreme, iar Bambi și Feline deveniră cei mai buni prieteni.

Nu după mult timp, Bambi și Feline se opriră din joacă la auzul mai multor copite care se apropiau, lovind pământul. Erau mai mulți cerbi care intrară în galop în poiană, fiind conduși de cel mai mare și mai puternic dintre toți. Acesta se opri, se întoarse și privi drept către Bambi. Mama îi spuse că acesta era Prințul Pădurii, un cerb respectat de toată lumea. Mai mult, era chiar tatăl lui!

Deodată, liniștea pajiștii fu tulburată de o împușcătură. Bambi crezu că era zgomotul unui tunet, dar era o pușcă de vânătoare. Omul intrase în poiană! Toate animalele o luară la goană, încercând cu disperare să ajungă în pădurea deasă, unde erau în siguranță. Tatăl lui Bambi conduse turma și se asigură că toți scăpaseră de vânător.

Timpul trecu pe nesimțite până când, într-o dimineață, Bambi se trezi și văzu că pământul era acoperit de un covor moale și alb!

– E zăpadă, îi explică mama. Înseamnă că a venit iarna.

Bambi testă zăpada cu copitele. Era umedă și rece, dar lui îi plăcea felul în care scârțâia și lăsa urme când mergea.

Pe un iaz înghețat, Bocănilă se învârtea și aluneca. Iepurașul îl strigă vesel pe Bambi:

– Hai, vino, Bambi! E distractiv!

Bocănilă uită să-i spună că gheața era foarte alunecoasă, iar când Bambi sări pe iaz, cele patru picioare lungi și subțiri ale sale începură să alunece, îndreptându-se în toate direcțiile. Apoi, ametit, aterizâ cu un pocnet direct pe burtă. Bocănilă se apropie și-i spuse:

– Vezi, ți-am zis eu că-i distractiv!

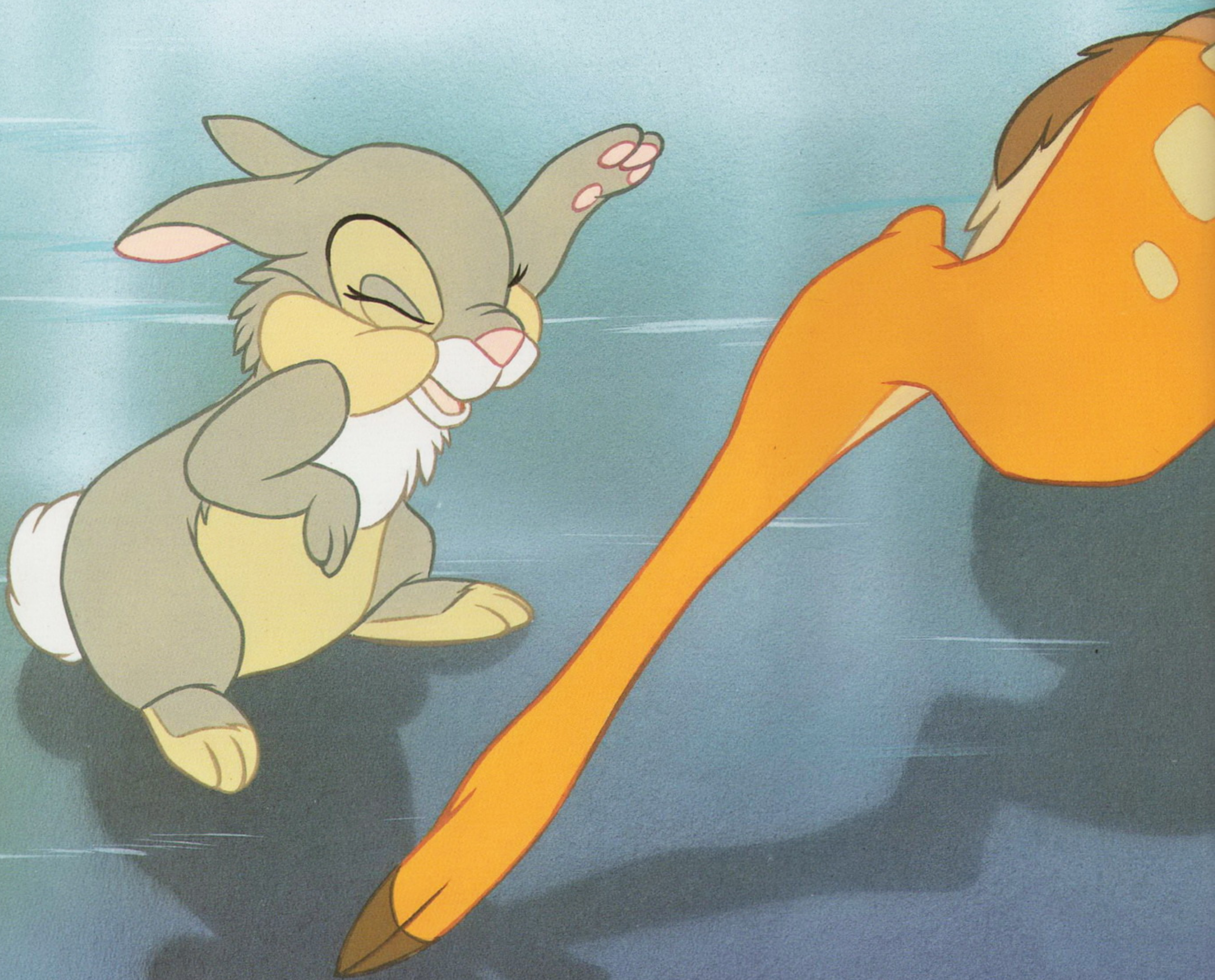

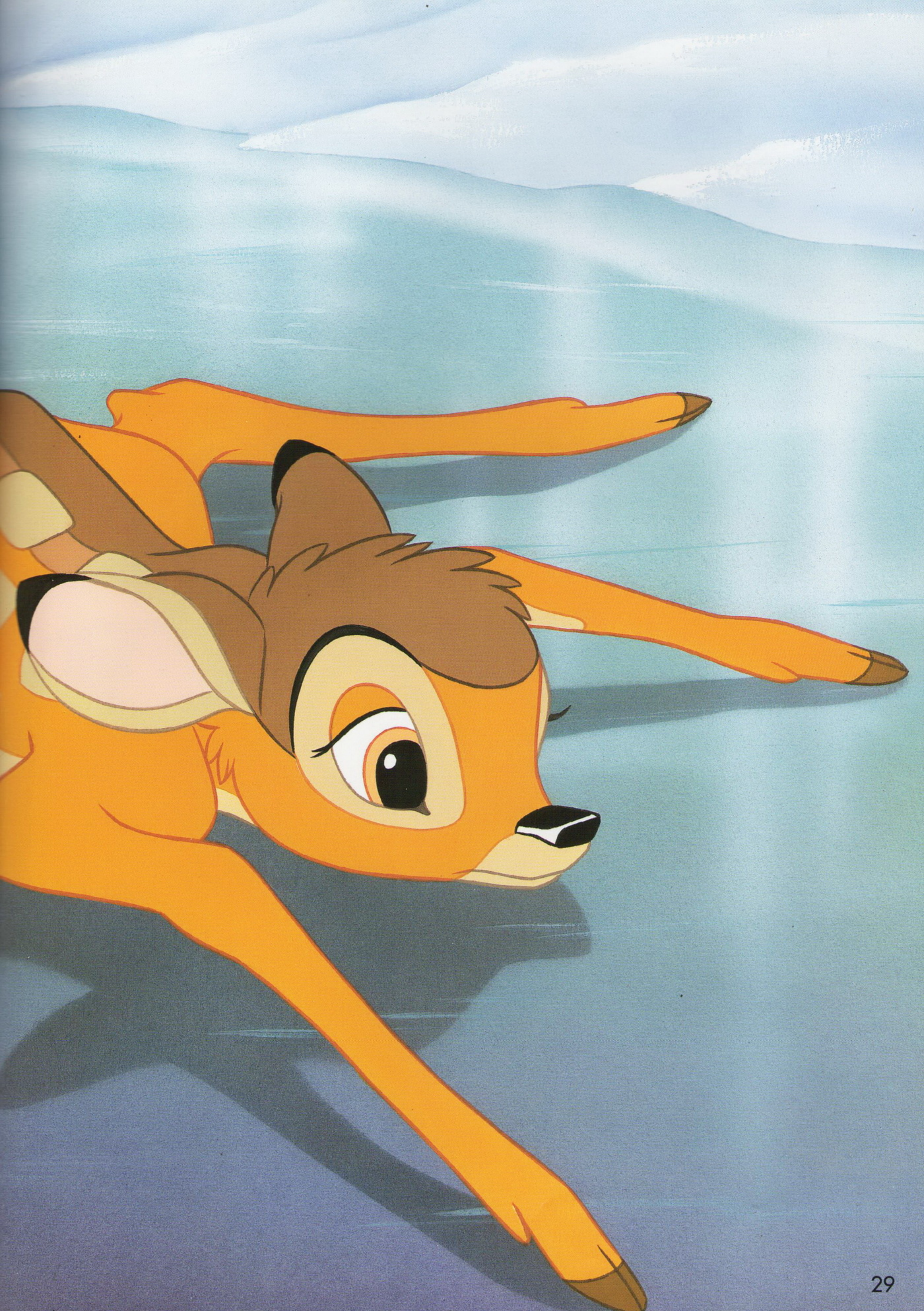

Bocănilă încercă să-l ajute să se ridice, dar când iepurașul îl împinse într-o parte picioarele lui Bambi se împleticiră, iar micul cerb căzu în cealaltă parte. Într-un târziu, Bocănilă reuși să-l ridice și-l împinse.

– Acum patinezi! râse iepurașul.

De fapt, fu distractiv până când Bambi își aminti că nu știa să pună frână! Cei doi alunecară de pe gheață drept la marginea unei peșteri săpate în zăpadă. Înăuntru, micul sconcs, Floare, dormea adânc.

– Trezește-te, Floare! strigă Bambi.

Dar Floare căscă, se întinse și întrebă:

– A venit primăvara?

– Nu, iarna de-abia a început, răspunse Bocănilă.

– Ooo, dar eu dorm toată iarna. Să mă treziți abia când se topește zăpada.

La început, iarna fu distractivă, dar Bambi începu să simtă lipsa ierbii proaspete și a florilor înmiresmate pe care le mâncase în lunile de primăvară și vară. Iarna se găsea cu greu ceva de mâncare, iar Bambi era adesea flămând.

– Nu te îngrijora, fiule! Iarna pare lungă, dar n-o să dureze o veșnicie! îi spuse mama pe când el mușca dintr-o coajă de copac.

Într-o zi, găsiră puțină iarbă care răsărise de sub zăpadă și se opriră să mănânce. Mama își ridică deodată capul. Auzise ceva. Erau împușcături! Omul era din nou în pădure!

– Bambi! strigă mama. Fugi cât mai departe în pădure!

Bambi alergă cât de repede putu. Inima îi bătea cu putere în piept, iar copitele ridicau zăpada în urma lui.

– Mai repede! o auzi pe mama lui strigând de undeva din spate. Să fugi, orice s-ar întâmpla! îl îndemnă ea.

În timp ce Bambi se îndrepta în fugă spre ascunzătoarea lor preferată, auzi sunetul unei alte împușcături. Părea că vine chiar din spatele lui.

Bambi o așteptă pe mama lui să vină, dar nu se auzi niciun zgomot. Așteptă mult și bine, dar ea nu apăru. Începu să o caute atent, dar nu vedea nici urmă de ea. Se simțea groaznic de singur. Doar vântul care fluiera printre copaci părea că plânge împreună cu el.

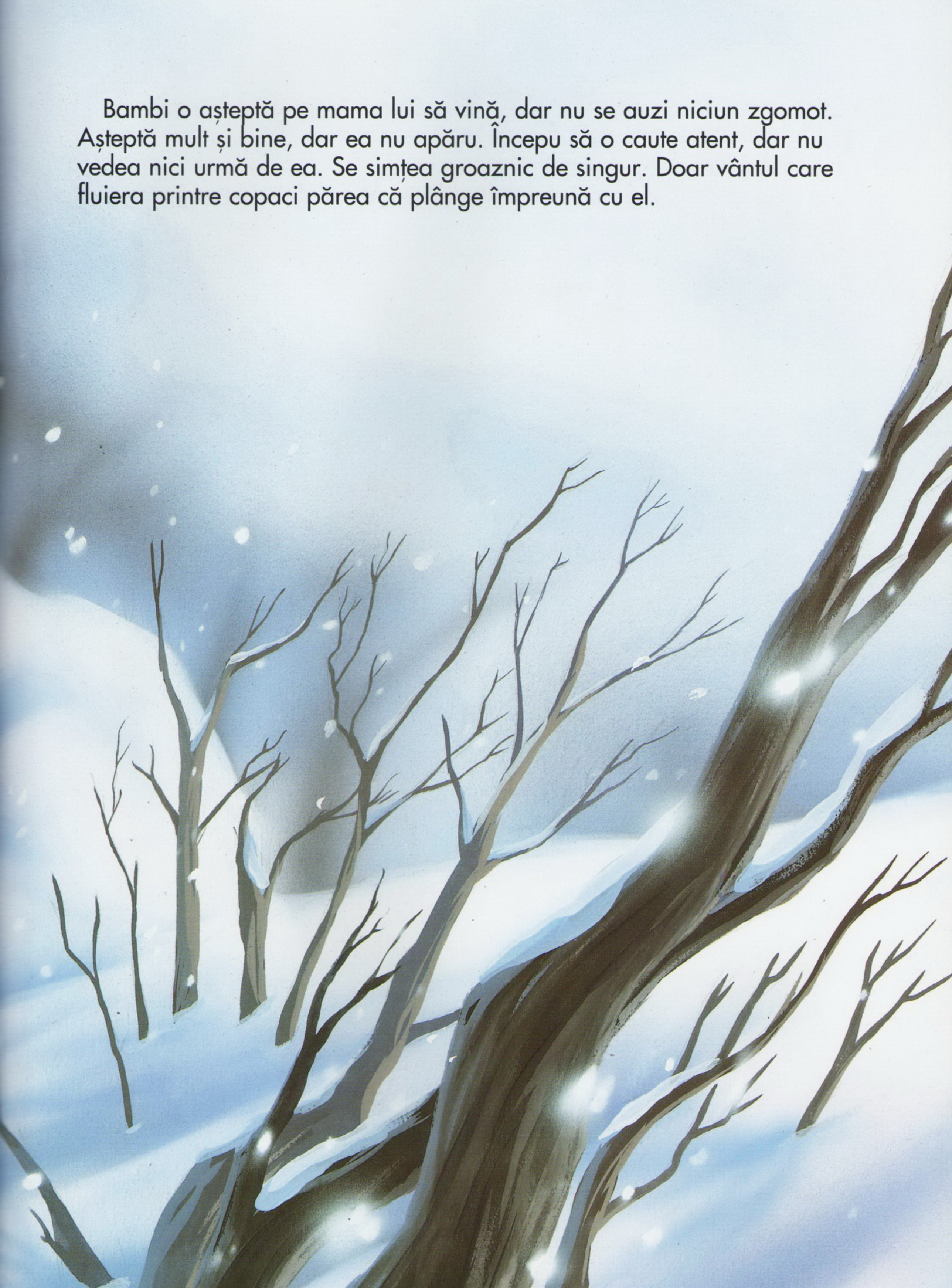

Nu după multă vreme, Bambi văzu o umbră înaltă acoperindu-l. Era Marele Prinț. Acesta îi spuse cu blândețe:

– Mama ta nu va mai veni. A luat-o omul.

În timp ce Bambi se abținea cu greu să nu mai plângă, tatăl său continuă:

– Vino, fiule! Urmează-mă!

Bambi privi cu tristețe încă o dată în jurul său și apoi își urmă încet părintele în pădurea deasă.

Timpul trecu repede, iar zilele lungi și friguroase de iarnă luară sfârșit. Pădurea reveni la viață, umplându-se de flori și veselie. Bambi, Bocănilă și Floare se apropiară să se salute, iar prietena Bufniță veni lângă ei și le spuse:

– Ce mari ați crescut! Nu va mai dura mult până când o să fremătați de emoție.

Cei trei prieteni se uitară unul la celălalt mirați.

– Genunchii ți se-nmoaie, capul ți se-nvârte și începi să ai gânduri prostești, adăugă Bufnița.

– Ei bine, mie n-o să mi se-ntâmple! spuse Bocănilă.

– Nici mie! zise răspicat Bambi.

Dar pentru Floare era deja prea târziu. Se și îndrăgostise.

– Uită-te la el! bufni morocănos Bocănilă. Freamătă de emoție!

Bocănilă n-avea nici cea mai mică idee cât de greu era să nu te emoționezi. Atunci când o iepurică drăgălașă clipi către el și-și frecă nasul de al lui, Bocănilă deveni dintr-odată visător. Mai mult, piciorul din spate începu să bocăne fericit.

Bambi tot nu înțelegea ce era cu atâta freamăt de emoție. Până când... văzu o imagine cunoscută în timp ce bea apă dintr-un iaz. Auzi apoi o voce dulce spunând:

– Bună, Bambi. Îți aduci aminte de mine?

Bambi se sperie atât de tare încât își înțepeni coarnele noi într-un tufiș. Era Feline. Bambi nu putu să nu observe cât de frumoasă era și se simți imediat amețit și... emoționat.

Închise ochii visător și-și imagină cum se zbenguiau printre flori.

Deci asta însemna să fii emoționat!

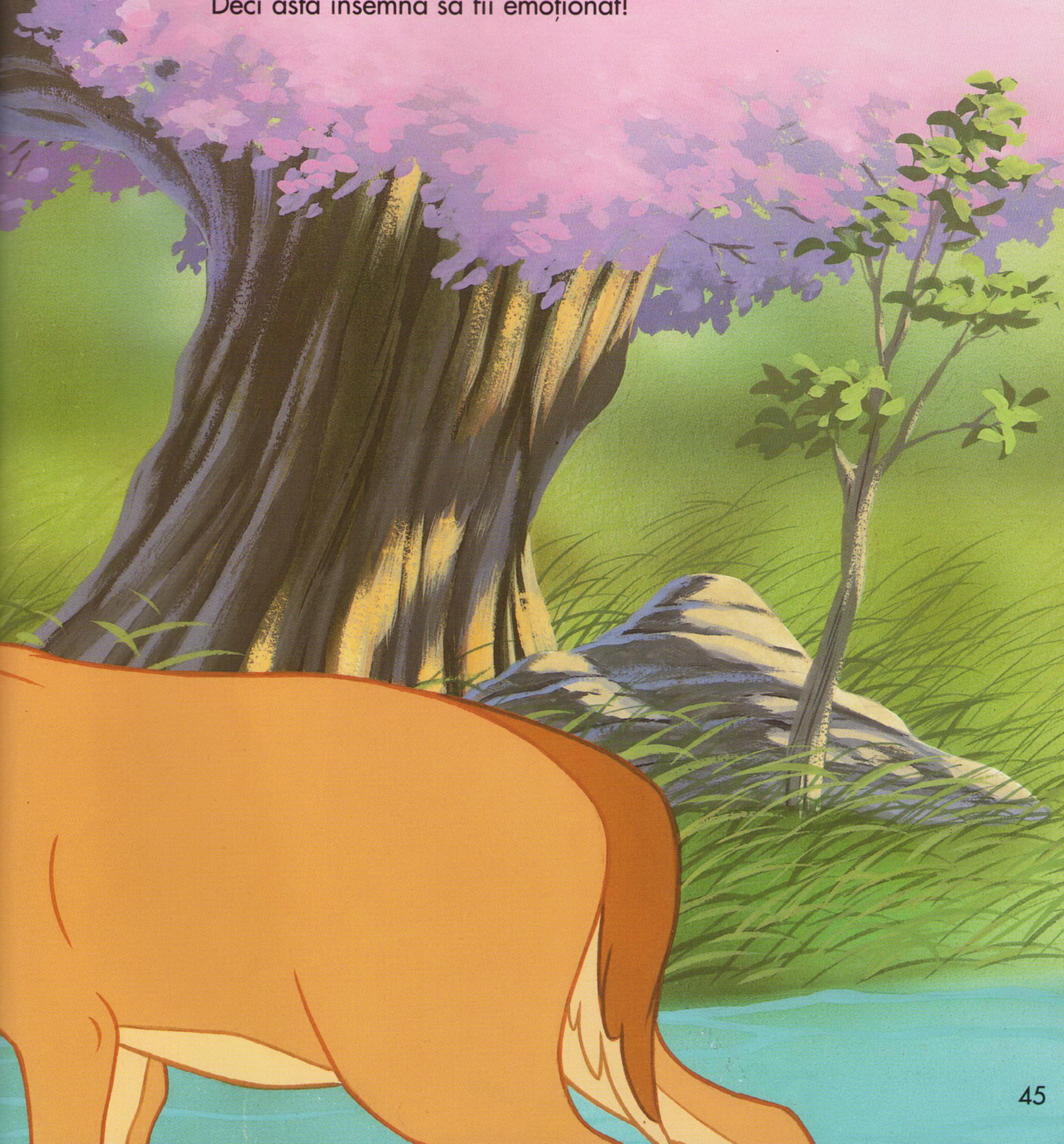

Într-o zi, Bambi fu provocat la bătaie de un cerb care dorea să o cucerească pe noua sa prietenă. Lupta era încinsă, iar Feline privea îngrijorată. Într-un târziu, Bambi își duse adversarul către marginea unei stânci și-l împinse în râu. Cerbul nu fu rănit, dar își dădu seama că fusese înfrânt și plecă.

Cei doi erau mai mereu împreună.

Într-o dimineață, Bambi simți pericolul în aer. Văzuse că ieșea fum de la un foc de tabără din apropiere. Văzuse și oameni. Foarte mulți!

Bambi îi avertiză repede pe prietenii lui, iar Bocănilă, care de acum avea și copii, intră în vizuină. Floare și familia lui se ascunseră sub pământ. Castorii se cufundară în apă, iar veverițele căutară ascunzători în scorburile din copaci.

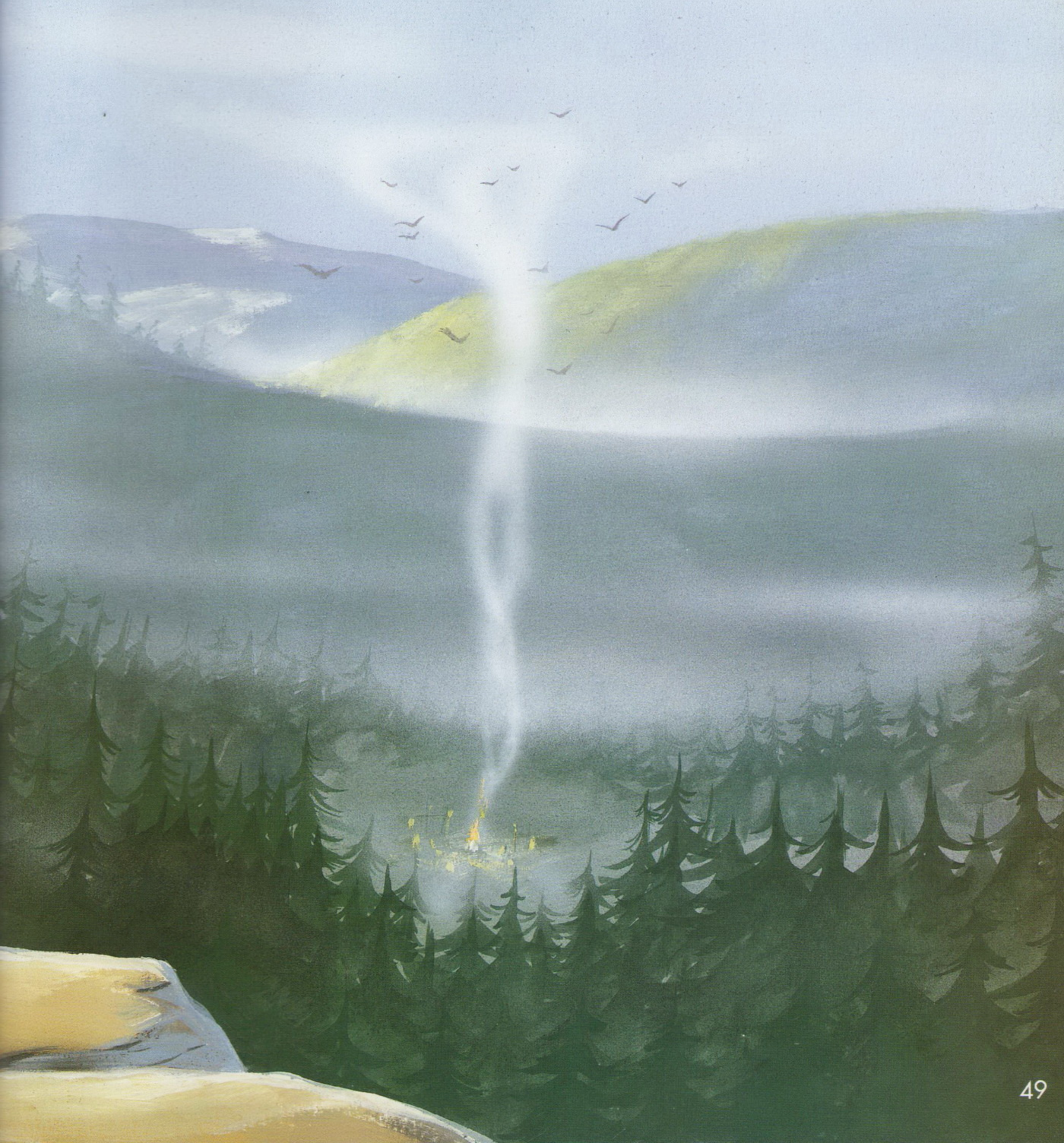

– Bambi, trebuie să fugim! strigă îngrijorată Feline.

Lătrăturile câinilor de vânătoare care-i însoțeau pe oameni răsunau din ce în ce mai tare. Mai mult, fioroasele animale porniră pe urmele lui Feline, se repeziră la copitele ei și o încolțiră pe o stâncă înaltă. Feline nu mai avea unde să fugă. Era prinsă în capcană!

Bambi alergă să o salveze. Se repezi cu coarnele la haita de câini și-i aruncă în toate direcțiile. Feline reuși astfel să fugă.

Curajosul Bambi reuși să alunge câinii, dar nu putea opri gloanțele vânătorilor. Deodată se auzi o împușcătură, după care simți o lovitură în umăr. Durerea era groaznică așa că se prăbuși la pământ. Încercă să se ridice, dar n-avea putere. Cel mai rău dintre toate era că simțise fum. Pădurea era în flăcări! Chiar atunci auzi o voce:

– Sus, fiule! Trebuie să fugim!

Era tatăl său, Marele Prinț, care-l îndemna să se ridice.

Bambi își adună toate puterile și se ridică în picioare. Focul cuprindea copacii din apropiere, colorând totul în jur într-un portocaliu ciudat și strălucitor.

Bambi și tatăl lui se îndepărtară din calea flăcărilor tocmai când căldura focului începea să le încălzească blana.

– Urmează-mă! îi porunci tatăl său. Vom fi în siguranță doar lângă râu!

Întreaga pădure era acum învăluită într-un fum negru și dens. Bambi și tatăl lui pătrundeau cu greu prin acea perdea groasă și de-abia mai puteau respira. Totuși, într-un târziu, ajunseră la râu și săriră în apă. Înotară până la buza unei cascade de unde trebuiră apoi să sară.

Cei doi reușiră să scape fără să fie răniți, așa că se grăbiră să meargă în josul râului, unde o găsiră pe Feline așteptându-i. Se ascunsese acolo încercând să evite flăcările.

Feline zâmbi și linse drăgăstoasă umărul rănit al lui Bambi, după care se așeză și așteptă să se stingă focul.

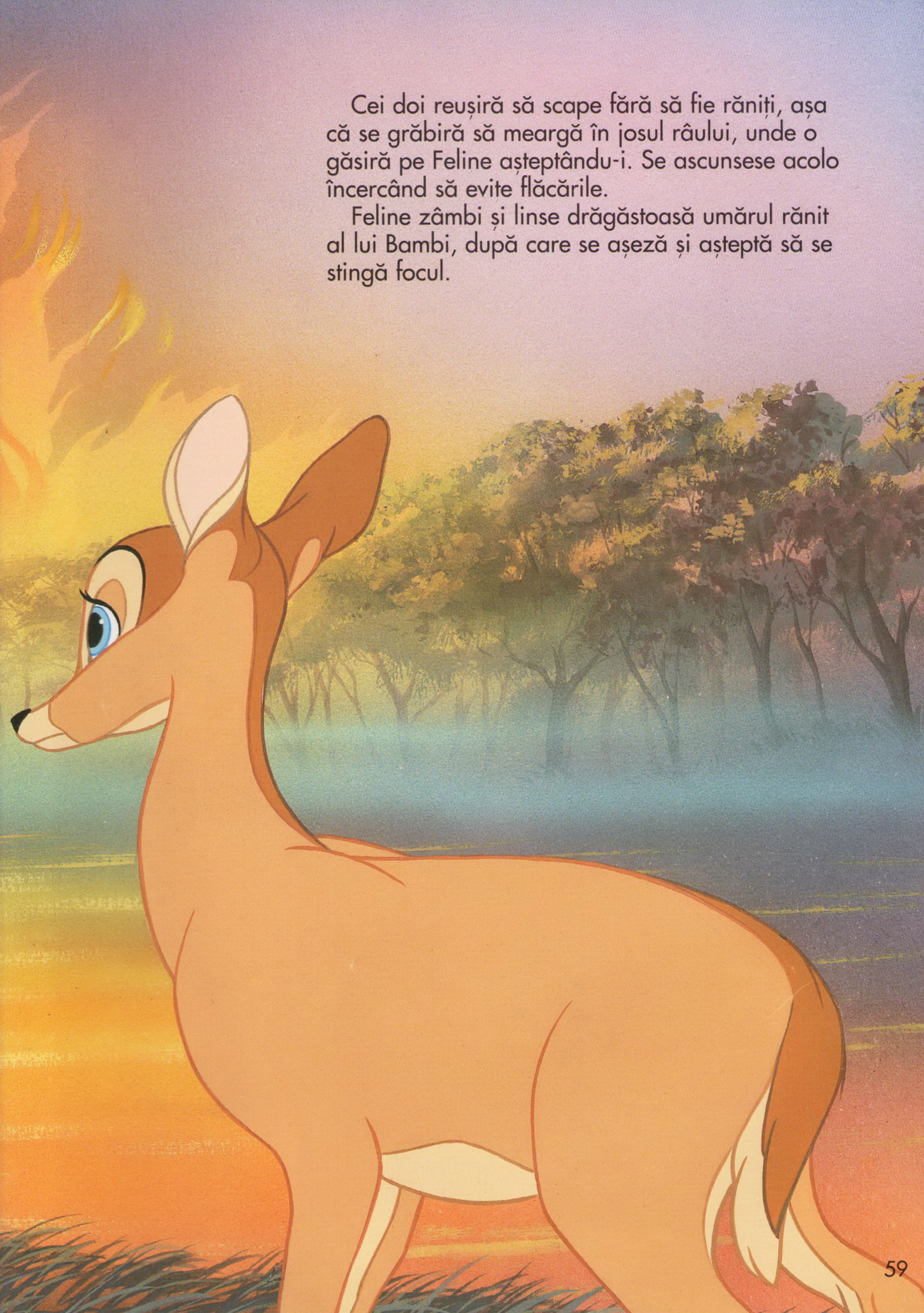

Câteva luni mai târziu, primăvara veni aducând viață nouă în pădure. Bocănilă și puii lui băteau cu picioarele într-un buștean ca să spună tuturor minunata veste!

Bufnița zâmbi și privi către doi cerbi nou-născuți. Apoi strigă bucuros:

– Vai, vai, dar sunt extraordinari! Prințul Bambi trebuie să fie foarte mândru!

Bambi era într-adevăr foarte mândru. Stătea cu tatăl său pe un deal și supraveghea crângul în care se afla Feline împreună cu cei doi micuți ce dormeau. Cerbul, care era acum noul rege al pădurii, se întoarse către tatăl său și-i spuse:

– Tot ce am învățat de la părinți e foarte valoros. Sunt mândru că am ce să transmit copiilor mei.

Și, astfel, fiecare nouă viață care se năștea în pădure aducea speranța, bucuria și începutul unei noi zile minunate...

Colecția Disney Clasic

1

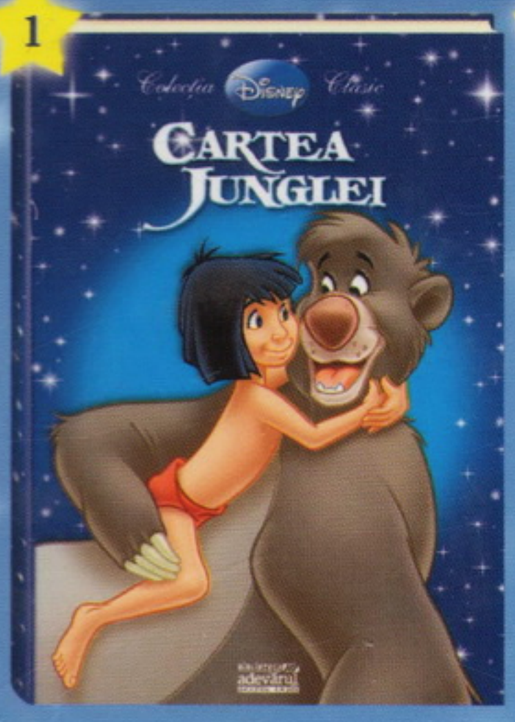

2

3

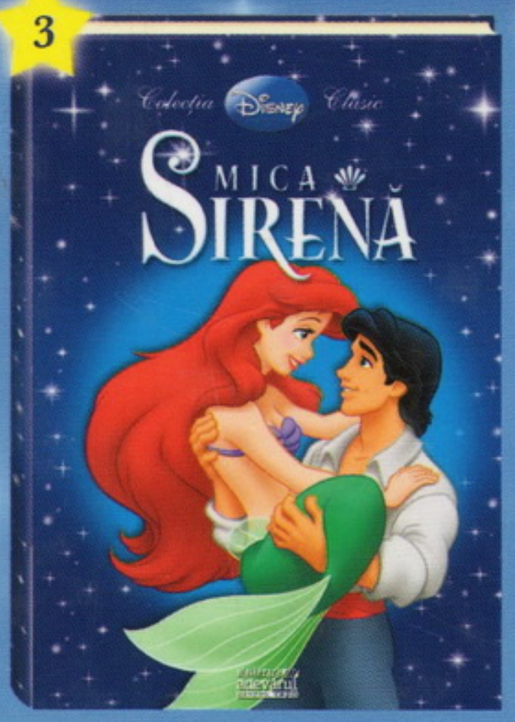

4

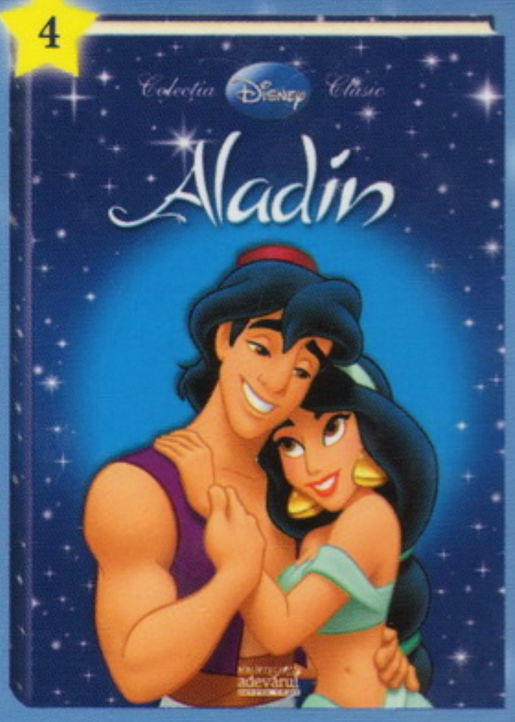

5

6

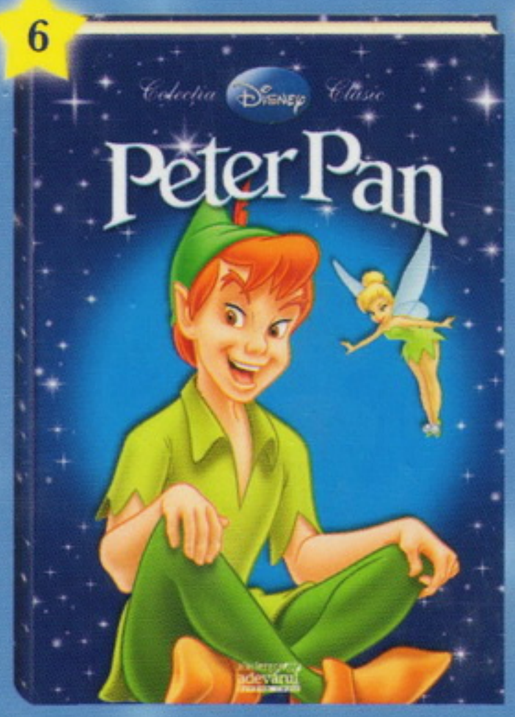

7

8

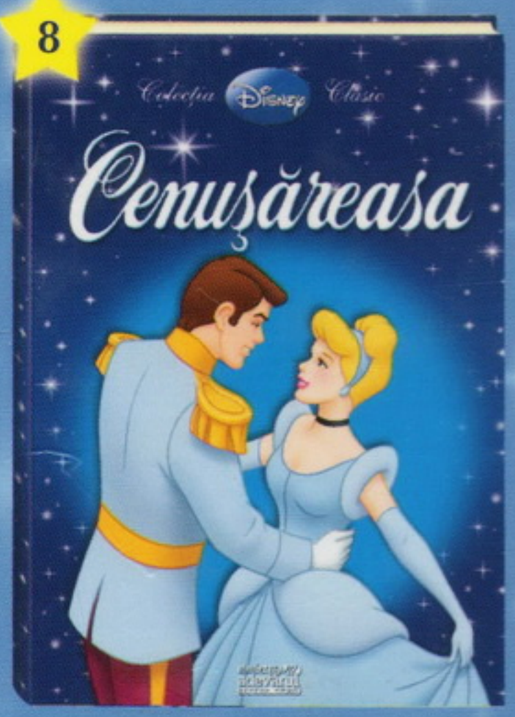

9

10

11

12

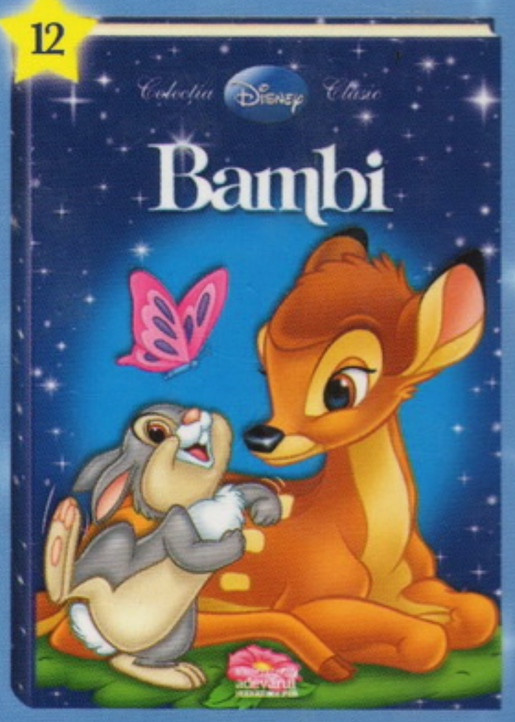

editura Adevărul holding

în colaborare cu

EGMONT